

MUDr. Miroslav Panocha vzpomíná. Své vzpomínky vlastnoručně sepsal 17.6.2013 v léčebně dlouhodobě nemocných Hornické NsP s r.o. v Bílině, kde byl v té době sám hospitalizován ve svých 88 letech.

Snímek byl pořízen 10.9.2010

(zájezd na zámek Chyšě a Bečov)

Do Bíliny jsem byl přeložen z dětského oddělení v Děčíně jako okresní pediatr 1.4.1955. Musím předeslat, jak bylo za socialismu prováděno umísťování lékařů po promoci. Museli určit dva kraje, ze kterých ministerstvo zdravotnictví určilo, do kterého kraje nově zrozeného lékaře umístí. I když jsem žádal Středočeský kraj, poněvadž jsem rodák z Kralup n/Vlt., nechalo se čekat, neměl jsem žádnou protekci, ani jsem nebyl členem KSČ, že mě pošlou do pohraničí, Severočeského kraje.

Navštívil jsem v krajském městě krajského zdravotního radu, který se mě zeptal: „Kam chceš?“ „Do Teplic.“ „Vy jste se zbláznili, každý chce do Teplic.“ Dal mi seznam nemocnic v kraji, kde potřebují pediatra. (Obor pediatrie mi byl povolen.) Poněvadž jsem byl kralupský rodák a měl jsem rodiče v Kralupech,

vybral jsem si Děčín, ležící na trati Děčín – Kralupy – Praha. Také proto, že táta byl strojvedoucí a jezdil na této trati. Taky jsem se s ním na mašině na této trati několikrát svezl.

V Děčíně na dětském oddělení jsem působil asi 3 roky. Do Bíliny jsem byl přeložen jako okresní pediatr. (Vyhrál jsem konkurz.) Působila zde chytrá, milá, hodná, až moc hodná Dr. Vágnerová.

Co mě překvapilo, že hodně dětí nebylo očkováno, protože maminky se bály a nechtěly nechat dítě očkovat. Proto jsem všechny pozval na očkování, a když se na druhou výzvu nedostavily, požádal jsem SNB, což dnes je nemyslitelné, aby mi maminku s dítětem přivedli. Takže jsme dosáhli plné proočkovanosti. Podobné to bylo při očkování dětské obrny. Když matka na očkování nepřišla, vzal jsem auto a dítě jsem navštívil, aniž bych se matek ptal, nakapali jsme na lžičku sirup a 5 kapek očkovací látky a dítě očkovali. Nestalo se, že by některá matka odmítla, i když jsem věděl, že s očkováním nesouhlasí.

Byl také upraven denní pracovní režim. Nejdříve jsme se krátkou dobu starali o děti do 6-ti let. Brzo se nám podařilo převzít péči o děti do 14-ti let a krátce na to do 18-ti let. Byli přijmutí noví lékaři, plánováno bylo 7, pracovalo jich 5 a 11 sester. Byly vytvořeny dětské obvody, každý lékař se staral o svůj obvod a bylo-li třeba, pomáhal i v sousedním.

Zaměřili jsme se nejen na léčení, ale i na prevenci, hlavně u kojenců a malých dětí. Preventivní a kurativní návštěvní službu jsme prováděli do 18-ti let. Na preventivní službu se také zaměřily dětské sestry. Kojence navštěvovaly 1x měsíčně a dle potřeby. Zaměřovaly se hlavně na sociální případy.

Pokud se týká terapie, k nějakým převratným změnám nedošlo. Začínali jsme penicilínem, dlouho byl jen chloramfenikol a streptomycin. Nyní je již mnoho druhů antibiotik. Je mnoho druhů léků stejného významu, různých firemních značek.

Podařilo se nám, že žádné dítě neonemocnělo závažnou infekční chorobou. Žádné dítě, které bylo posláno k hospitalizaci, neumřelo. Jen v Křemýži jedno dítě zemřelo na záškrť. Ještě v noci pro mne přijeli, přivezli mi očkovací látku a pak jsem objížděl se zdravotní sestrou ve wartburgu rodiny kvůli proočkování jejich dětí.

Vzpomínám na jeden případ dohledu na péči, šlo o dítě cikánky. Ona mu dávala málo jíst, chtěla, aby dítě zemřelo. Myslel jsem, že ji zabiju, ještěže byla se mnou moje zdravotní sestra, která mne zadržela.

Ze Želenic přišly báby, že v práci v chlívě je jedna žena s dítětem. Napomínala ho, nic. Vzteky ho nakopla, že letělo přes celý kravín. Dítě jsem ošetřil a matce jsem řekl: „Nebudu tě hlásit, ale ještě jednou a esenbáci ti dají tak na prdel, že si nesedneš“.

Později jsem pečoval i o dospělé pacienty na lékařské pohotovosti a na lůžkových odděleních v Bílině. Byl jsem proti podpisu reversu, nikdy jsem pacienta nežádal: „Tak mi podepište revers“, když chtěl z lůžkové péče předčasně odejít. Jednou jsem potkal pána v autobusu, řekl mi : „ Vy jste mi zachránil život, vy jste mě poslal do špitálu, já nechtěl, hrozně jsme na sebe řvali, nakonec jsem Vás poslechl a tím jste mi zachránil život.“.

Můj život v péči o dětské i ostatní pacienty dosáhl svého naplnění.

V Bílině 17.6.2013

MUDr. Miroslav Panocha

Na následující stránce je ukázka rukopisu MUDr. Panochy

V Berlíně dne 17.6.2013.

Do Berlína jsem byl povolán z dětského oddělení v Děčíně jako okresní lékař 1.4.1951. Musím říci, jak bylo za socialismu prováděno umístování lékařů po zemi. Museli učít 2 kraje, z kterých ministerstvo zdravotnictví určilo, do kterého kraje nové rozenečské lékaře umístiti. I když jsem zedal Středočeský kraj, pomíval jsem rodati Kralupy ^{24/12} a chtěl jsem se vrátit, ani jsem nebyl členem KSČ, že mi poslou do pulnanič - Středočeského kraje. Navštívil jsem v Krasné Laze městské lékařské zdravotníčko radu, který se mi zeptal: „kam chci?“. „Do teplé.“ Vyplně se zbláznili; každý chce do teplé.“ Dal mi seznam nemocnic v kraji, kde protibouřná pediatrie (Odbor pediatrie mi byl povolán.) Poněvadž jsem byl Kralupský rodati a měl jsem rodati v Kralupích, vybral jsem si Děčín, ležící na trati Děčín - Kralupy - Praha. Také proto, že táta byl střeječlověk a jezdil na této trati. Také jsem se smlou na možnost na této trati několikrát svezl. V Děčíně na dětském oddělení jsem působil ani 3 roky. Do Berlína jsem byl povolán jako okresní lékař. (Vzápětí jsem byl povolán). Přirobili se do služby, měla možnost až mojí budoucí v La'gnersku. Co mi překvapilo, že rodati dítě mohl odhodlat, poměrně matematicky se počítá a mohlby se stát dítě ovládnut.